

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

M. Hanséns porträtt fins i denna bok.

ARTIST · LOKES ÄFVENTYR.

DISPUTERING OCH STRID MED BELZEBUB I
RÖDA KONTORET.

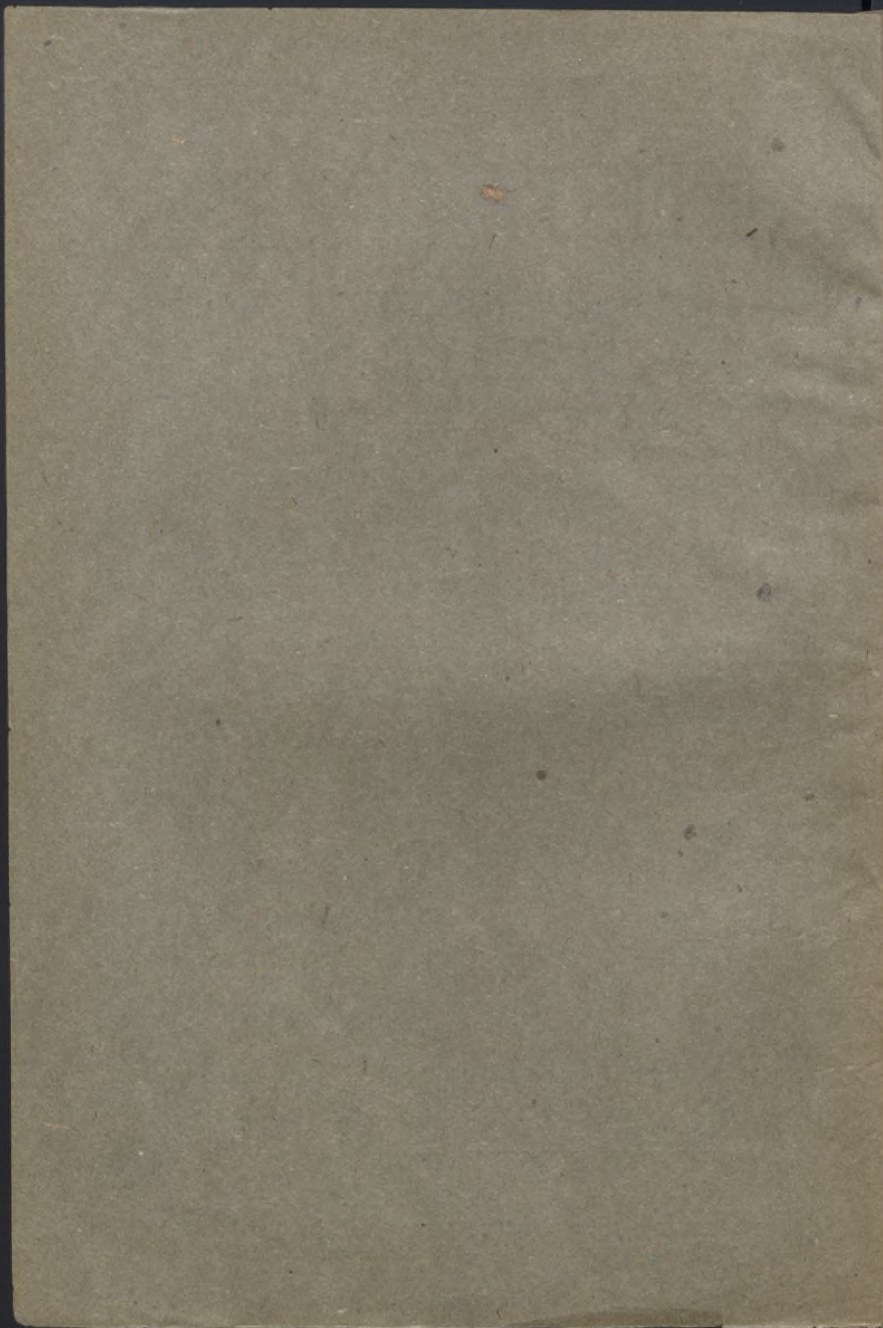
Treflig anekdot af
M. HANSÉN.

Författaren till »Den Hemliga Ligan.»

Belzebub slokade svans, och sade »Tänker du Loke
att tukta mig?»

Pris 25 öre.

ARTIST LOKES ÄFVENTYR.

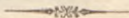
DISPUTERING OCH STRID MED BELZEBUB I

RÖDA KONTORET.

Treflig anekdot af

M. HANSÉN.

Författaren till »Den Hemliga Ligan.»

STOCKHOLM

J. W. HOLMS BOKTRYCKERI, 1884.

ARTIST LOKES

ÄFVENTYR

RÖDA KONTORET

Tredje årliga utgåvan af

M. HANSEN.

Redaktör för "Röda Kontoret".

STOCKHOLM

1884

M. HANSEN.

M. HANSEN

I.

**Belzebub, i Dorells gestalt, besöker Artist Loke,
då han håller på att måla en altartafla
föreställande "yttersta domen".**

Artist Loke är nog bekant; och om han icke är det, så torde han hafva förtjent blifva bekant för sina storartade äfventyr, som vi här med några lediga penndrag i all korthet vilja uppteckna. Troligtvis anse många af vår tids bildade personer Artist Lokes äfventyr för att vara en saga, och detta kunna vi icke förundra oss öfver; ty nog är förhållandet så. Men det torde ju vara ett nöje för många att läsa denna saga och tänka öfver, hvad författaren vill låta lära —.

Artist Loke var emellertid en storväxt, stark och frisinnad, intelligent, mörklagd, ung man, som både natt och dag sträfvade för sin tillvaro. Penslen skötte Loke med snits, ehvad det gälde tafvelmålning eller de finaste dekorationer. Tafvelmålning var Lokes förtjusning, isynnerhet den religiösa. Loke var derföre mycket eftersökt af prester och dylika, med uppdrag att måla altartaflor och allehanda evangeliska märkvärdigheter. — Det hände sig en dag, att Loke fått en beställning från ett Kyrkoråd i Polen, att måla en stor altartafla, föreställande "Kristi uppståndelse". Då Loke fullbordat detta verk, rullade han samman taflan och tog den med sig och reste till Polen. Kyrkorådet gaf Loke stort beröm för taflan, ty den var mäterlig. Loke kom nu i gunst, och begärde att i kyrkhvalfvet med dekoration få afmåla "Kristi lefnad och lidande", samt i hvalfvet öfver altaret: "Yttersta domen".

Kyrkorådet ansåg detta blifva allt för dyrbart, men presterna påyrkade att dekorationen skulie göras, emedan de ville hafva den finaste kyrka i Polen, samt emedan bilderna kommo att göra ett djupt intryck på människors hjertan, isynnerhet taforna öfver "yttersta domen."

Efter alla öfverläggningar blef det afgjort, att "yttersta domen" skulle målas i hvalfvet, i kupongen öfver altaret. Loke hade nu att göra. Gud, englar och öfverenglar, rökmoln, blixtar och alla himmelens krafter, samt Abraham, Isak, Jakob, Moses, David och röda helvetet med sina djeflar, lågor och all dess här, som kunde krypa och gå, allt skulle Loke med sin pensel afmåla. Lokes pensel skulle utvisa, huru de döda af förskräckelse stodo upp ur sina grafvar och huru de rättfärdige med salig fröjd foro mot skyn, ställande sig på molnstoder vid Guds faders högra sida, och huru syndaträlar med hjertslitande bäfvan foro mot skyn, ställande sig vid Guds faders venstra. sida hvarunder helvetet brann i full låga, hvori ormar och djeflar hoppade om hvaran, vänande på att den venstra hopen skulle nedbraka i deras varma rike.

Loke var icke fattig på idéer, ty bibeln kunde han utantill på rak arm. Loke gjorde nu sina beräkningar, huru han skulle utföra sin plan. Loke styrde med att en lätt provisorisk ställning blef uppsatt, att han beqvämt i det höga hvalfvet kunde genom sitt snille framtrolla den förfärliga tafan. Slutligen var allt verkställt att Loke liksom med vingar svingade sig upp mot det jättehöga hvalfvet. Försedd med träkol och blyertspenna, gjorde han stora, lifliga vålnader i det hvita taket. Då Loke gjordt sina teckningar, iströk han med limfärg af alla kulörer fyllningarna efter sitt godtycke, och detta var icke svårt för Loke, ty han hade som Artister och Målare bruka säga: god färgsmak. På några få dagar afmålade Loke hela yttersta domen, men hade dock ej målat hufvud på en del vigtiga

personer, som skulle föreställa: "Moses med Lagen" samt "Apostlarna, Kristus, "Gud fader" och "Hornpetter" m. fl. ty dessa skulle utgöra hufvudrollen i akten, och Loke tänkte derföre att på stora papper afteckna dem naturtroget i hemmet, för att sedan kalkera af dem.

En afton, då Loke i hemmet som bäst var sysselsatt med afteckningen å Belzebubs fysonomi, hördes det ringa på Lokes dörrklocka. "Det var märkvärdigt", sade Loke för sig sjelf: "hvem kan det vara, som är ute så sent och störer mig, jag som sällan har någon besökande, men det är väl Axel Dorell, min svåger; ja det må då vara hvem som helst, om det så var sjelfva Belzebub; men de kunna få ringa på en gång till, för att öfvertyga mig att det ringde. Jaha, nu ringde det, och åter, det var några sakramenskade att ringa! Är elden lös i huset? Min klocksträng och klocka tror jag de slita sönder." I detsamma tog Loke ett språng, för till dörren och ropade: "hvem sökes?"

Svaret blef: "Artist herr Loke från Sverige!"

"Hvilken är ni!" sporde åter Loke med kraftig stämma.

Svaret blef: "ha, ha, ha, känner du Loke icke igen svåger Dorell?"

"Jaså, är det du Dorell, som är ute och stiger så här sent", sade Loke och öppnade förtroligt sin dörr.

"God afton, god afton", sade Dorell. och räckte Loke sin hand.

"God afton, god afton", svarade Loke tillbaka med djup vördnad. "Var så god och sitt ned", sade Loke under det han betraktade Dorell. "Hvad är åt dig, medan du rakat af dig allt ditt stiliga skägg?" sporde Loke, "jag känner ju knappast igen dig!"

"Jo, du Loke mins nog jag varit detektiv polis, då hade jag intet skägg, utan någon gång, och sammanledes är det med mig nu; nu är jag åter

detektiv här i staden och kläder mig stundom med lösskägg — förstås och stundom utan.“

“Du är alltid en glad kurre“, (sade Loke och satte sig åter ned på stolen för att arbeta på Belzebub). “Har du någon gång sett huru Belzebub ser ut?“ frågade Loke, “ty jag skall afmåla honom i en kyrka!“

“Nej“, sade Dorell i brydsam ton, “det tror jag inte, men jag har en mask som någorlunda kan likna honom“ och dermed förändrade Dorell syn, och liknade, som det säges, en naturlig Belzebub.

Loke blef i hast förskräckt, men erhöi på samma gång en god ledning, huru han skulle måla.

“Ja, det var ju förfärligt“, sade Loke, “du är ju, tror jag, som du skulle vara Belzebub.“

“Ja tycker du icke det?“ sade Dorell, och tog händerna bakom ryggen och sedan räckte han fram dem för att visa Loke äfven sina klor, och sade: “här ser du en äkta Belzebub, och vill du känna på mina fruktansvärda klor, som äro hemmastickade?“

“Håll! Håll!“ ropade Loke, “jag tror du klöser här och näsa af mig? Aj! Min näsa! Mina öron, aj, aj! Är du hitkommen för att sönderslita mig?“ sade Loke i vredesmod, och fattade en väldig stor prygel och gaf Dorell några slag på hornen.

“Lokel! O Loke, skona mig!“ sade Dorell i förlägen ton: “jag ville ju blott visa dig ett prof till din afmålning, som du bad mig att jag skulle göra. Dorell vände nu ryggen mot Loke och antog sin förra ansigtsprofil och hållning.

“Ja“, sade Loke, “men jag har ej bedit dig om att sönderklösa min näsa, ty näsan är min, och den vill jag behålla med helt skinn.“

“Ursäkta mig, käre Loke, jag ville ju på samma gång vara lika närgången som Belzebub... Du vet jag är din svåger, och jag är kommen till dig i afton för att bjuda dig på en konjak, af Smittens kära droppar från Sverige, som lägger sig som bomull

kring hjertat. Jag vill gerna ha mig en knaber, och detsamma vill väl du?

"Hör du sväger Dorell, du har vist tutat många glas i dag, emedan du är hes i rösten?"

"Ja, i dag har jag ej sparat på det våta. Men nu skola vi ta oss några glas, eller hur Loke?"

"Ja, tack ska du ha: Men jag gagnar mig sällan af spritvaror, ty af dessa mister man allt förstånd och blir tokig, liksom du och andra tutare äro. Men jag kan ju ta mig ett glas eftersom det är du som bjuder, och kanske jag kan bli något lifvigare i afton medan jag målar Belzebub."

"Ja det har du rätt i", sade Dorell. "Men du Loke har du något glas att tuta af, ty jag har ej något, — utan vi skola dricka af flaskan."

"Dricka af flaskan? — är du tokig? Tror du jag är en vanlig fyllsugga? Här är ett glas", sade Loke, och stälde det på bordet, och detta glas är det enda jag eger och är mer än nog. Förstår du gamle klippare!"

"Ja, jag förstår. Du Loke kommer alltid med ditt absoluta, men detta klipper du aldrig mig med, ty Smitten är en stor man — och nu dricka vi för hans välgång — nej, för vår välgång!"

Dorell hade nu dragit upp en flaska ur sin rockficka och slog upp en tröstare och fattade glaset och uppstämde:

»Skål för dig, och skål för mig
Och skål för alla, som icke falla.
Och skål för Smitten, bränvinskungen.
Ja skål för Smitten, den rare ungeals

"Tack för det", sade Loke.

"Hvet du hvad?" sade Dorell, under det han stoppade flaskan åter i fickan, — "jo, att min hustru i dag reste till Stockholm och blir nu borta en längre tid. Förlåt... jag glömde att bjuda dig!"

Dorell uppdrog nu en annan flaska som han hade i fickan bredvid; buteljen var mycket lika den andra.

“Ursäkta mig Loke, det var ej meningen, nog ska du få dig en konjak, var så god och tag dig nu en tankställare, att din pensel kan åka lätt!”

“Ja”, sade Loke, “man kan lätt glömma bort sig, men skål! Och lycka till att du må ha trefligt under tiden du är gräsenkling!”

Flaskan anlidades ofta under det de språkade om hvarjehanda småsaker, men nu var att anmärka att Loke för det mästa icke erhöi af samma qualité som Dorell hade i ena buteljen för sin egen del, hvaraf följden blef att Loke insomnade och föll redlös i golfvet... Då Loke föll, klappade Dorell i samman händerna och uppgaf ett högt skratt, och sade:

“Nu har jag öfvervannit en af mina värsta motståndare! Men hvad är åt dig, har du ondt i magen Loke, eller gör du ackord med maskarna, huru många de få vara, som böra förtära dig i grafven?”

Dorell vältrade nu Loke in i en stor säck, tog sitt byte på ryggen, stängde igen dörrarne och försvann.

II.

Artist Loke uppvaknar och befinner sig i Röda kontoret vid ingången till de osaligas rike, afgrunden; kommer i häftig disputering med den behornade svedde fursten.

Då Loke efter någon tid vaknade ur sin djupa sömn, begynte han vrida och vända sig i säcken.

“Hvar är jag? Hvar är jag?” ropade Loke för-
tviflad, men erhöll icke något svar. Allt rundt om-
kring var dystert, dystert som i den mörkaste graf.
Loke vältrade åter i säcken och kom slutligen på
benen och stod nu liksom en dundergud tonerande
i säckslöja. Loke undrade på hvad han nu skulle
göra; jag måste skrika, tänkte han, och dermed upp-
gaf han ett förfärligt skrik — men detta ledsnade
han slutligen på. Loke fick nu enide med att skära
hål på säcken med sin pennknif. Loke gjorde ett
hål på säcken och tittade genom detta. “Ha, så
märkvärdigt sade Loke, “jag är ju i ett eldrödt rum
och är icke hemma, och jag som har så brådtom med
mina taflor, Gud och Belzebub m. fl.

I detsamma omvreds ett lås och en stor dörr
öppnades som gisslade och brakade på sina grofva
gångjern. In trädde en märkvärdig figur, till hälft
naken och försedd med klor å händer och fötter
och hade en låg, mager kroppsbyggnad hvarpå satt
ett stort hufvud, med stor, stor mun, och på nedra
ryggdelen en “rumpa“.

“Hvad?” sade figuren med detsamma han inkom.
“Hvem är ni, som ser ut så här, och hvad har ni
i säcken att göra?”

Loke svarade i blyg ton: "jag kan ej i detta ögonblick säga eder hvilken jag är och vet ej heller huru jag kommit hit."

"Men hvad har ni i säcken att göra?"

"Ja", sade Loke, "säg mig det först, ty jag vet det icke sjelf."

"Men hvilken söker ni här?"

Loke stod fortfarande orörlig och tittade genom den öppning han gjort på säcken och sade efter en lång stunds betänkande:

"Spörj icke mig, hvilken jag söker och hvilken jag är, utan var god och säg mig hvilken ni är!"

"Önskar ni veta det?"

"Nog önskar jag så", sade Loke.

Hi, hi, hi, skrattade figuren och sade: "Om jag skulle säga eder hvilken jag är, så blef ni grönögdl Men för att lugna eder, vill jag säga, att jag är min herre Belzebubs kontorsskrifvare och öfverkontrollör."

Loke bleknade för detta tal och ryggade tillbaka i säcken och föll baklänges att fötterna höjde sig.

Kontrollören skyndade att upphjelpa Loke och erhöll en stöt för bröstet af Lokes upphöjda fötter, att han icke förmådde uppresa sig. — Af detta starka buller och tjut som Loke och kontrollören förorsakade, hördes raska steg i en korridor, och en lång, siratlig herre inträdde, som var lika Lokes svåger och hade askgrått, långlagdt ansigte, mörka, lifliga ögon, rödlockigt groft hår, samt iklädd tygskor, röda kläder och hög hatt.

"Hvad står på", ropade han med det samma han inkom, och fortför: "O, min kontrollör, är du skaddad; du min trogne Bokil, du hälften af mitt lif! Med dig, som jag delat så många fröjder, men som kanske nu försvunnit! — Men du är väl icke dödligt sårad;" och dermed tog han Bokil under axlarna och reste honom upp, smekte hans läppar och lade honom i en liten säng, som tillhörde Bokil från urminnes tider. "Du får icke dö ännu, min käre Bokil för denna motgångens skull."

"Tyst!" sade Bokil. "Jag vill icke dö ännu, det vet du väl? Du vet att både mitt och ditt lif är segt som hundkött och något segare, men blir jag kry, vill jag glödga den der, som spökar i säcken, (pekande åt Loke) huru rättfärdig och färsk han än må vara..."

"Det får du icke min Bokil, ty den der Loke har jag tänkt att pina och njuta af här i mitt "harem" tilldess han ödmjukar sig och icke strider mot mig! Ty han gör mig till åtlöje för skägglösa pojkar och käringar samt uppviglar dem med tafior och figurer att om pojkar se derpå, kunna de vid en dyngvagn vissla upp en messa!"

Loke hade med ursinnighet hört detta hotande tal, och i sin sinnesnärvaro fattade han tag i sin pennknif och med ett enda tag uppskar han säcken att det brakade om den och i sin fulla längd hop-pade Loke upp, och med mod i bröstet och blixtrande ögon och knutna händer gick han fram och gaf Belzebub och Bokil ett par upprättare med sina kraftiga händer.

"Hör ni", sade Loke; "tänken I att leka med mig, edra afgrundsandar, jag som aldrig gjort en mask emot, och jag frågar hvad anklagelse hafven I edra kadaver mot mig?"

Den stackars Bokil blef rädd för Loke, men Belzebub tog till ordet och sade:

"Käre Loke, jag är Belzebub, lugna dig, ni är ju i mitt "härliga harem" i mitt röda, gamla kontor, och mitt rike kan ni få del uti."

"Jag aktar icke ditt rike! Men hvad har du eller ni med mig att göra? Ni har högeligen illa handterat mig, utan anledning och skonsamhet. Ni har, efter hvad jag förstår, döfvat mig med sömndryck iblandad med konjak, och tagit mig från verdens ljus, från mina vänner och befattning; och hvad tänken ni göra med mig, i edert sodom?"

"Trösta dig Loke!" sade Belzebub i darrande ton. "Jag erkänner jag gjort Loke illa, men står

nog att förlåta hoppas jag — ty ni skall blifva rikt belönad. Lita på mig. Jag är rik, mäktig och fruktansvärd. Jag vill uppsätta dig min gosse till bästa befattningen och denna är att blifva: stekvändare. När man är stekvändare, kan man allt som oftast taga sig en biffstek och denna är läcker, utan att man behöfver smör eller kryddor. Och du, Loke, kan få öfversta kommandot i mitt sättele öfver mina legioner andar och syndiga väsen ifrån världens alla planeter, utom månens, ty derpå fins bara "mygg" och "silfver" och detta silfver är mitt. Jag är den högste, af Gud i evighet utkorad, och hafver min lust i det onda; derfor är det och mycket ondt i verlden och deri ser ni jag icke är overksam."

"Ja", sade Loke, "detta visar sig nog. Du Belzebub är en feg demon, och har ditt spel i allt. Du vill äfven spela med mig; och huru ämnar du sluta? Dock räds jag icke för dig, — kom det i håg! Men hvad vill du egentligen göra med mig?"

"Käre Loke, tyck inte illa vara! Jag hafver tagit dig hit till mitt rike, eller detta mitt harem, för att du är en snäll Artist och kan så bra med att förvilla folket från mig. Du utmålar allestädes min bild på vidrigt sätt, och detta väcker stor förskräckelse i de "enfaldigas hjertan" att jag icke kan vinna dem, emedan de fly till en mildare försyn och han vinner nu för tiden de flesta. Allestädes predika de mot mig och mitt rike lider härigenom nederlag. Min ängslan är stor, ty "arbetareringar" och "goodtemplare", alla förena sig att taga bort bränvin, konjak, kort sagdt alla sorters spritvaror; och detta som jag har min bästa inkomst af. Men arbetareringen tycker jag icke illa om", (sade Belzebub och liksom kryade upp sig.) ty en del köpa bränvin i stort parti och supa förtvifladt i hemmet och sedan bråka de och slåss att somliga omkomma, — huru som helst, tillhöra dessa mig. En del goodtemplare super öl och bränvin i smyg allt som ofta, men dessa tillhöra mig. Tiden står på hufvudet, ty nykterhets-

kämpar vilja nu i dagarna slå ut bränvinet i ränstenar och kloaker, heldre än att låta detta mitt goda vin gå igenom folkets backi-strupa! Är det icke förfärligt? Man kan verkligen gråta som en yr höna. Än mera, presterna ha äfven gjort buller! De ha rådslagit med sina kloka hufvuden, att gifva mitt helvete ett annat namn, utan att fråga mig om lof. Äfven vilja de arbeta om bibeln! Ja, — hvart tager nu mitt helvete vägen? — ja, hvar skall jag olycklige sate taga vägen, jo, att blifva munk eller påfve, för att skriva en ny "utgångsmarsch" . . . Men ironiskt är: att prester predika ofta för folket att de skola tro, men ofta tro icke presterna själfva utan tala vidt och bredt för att få lön af fårahjorden, och hafva i sitt valspråk: "rätten eder icke efter mina gerningar, utan efter mina ord", — men jag glädes storligen! Ty dessa tjenare tillhöra mig! Och tänk dig Loke, huru många prester jag och du få till mitt rike. Alla, alla, som äro "edsvarna" och bryta mot eden, de tillhöra mig." Det må nu vara: Fackmän, Tjenstemän, Prester, Arbetsgivare, menedare och dylikt, som icke hålla sin bekräftelse och sitt gifna löfte, de tillhöra mig. Tjufvar, mördare, långbenta giffjar och banditer åka med utan skonksamhet." Nog heter det att den rättfärdige kan få nåd, om han "faller sju resor och står åter upp". Men hvarje människa syndar i mångahanda mätto dagligen och deras lifstid igenom millioner gånger, och således är ingen nåd att förvänta för dessa legioner synder. (Nu är Belzebub moralisk.) Det heter att Guds Sons blod (blodet, ja mordiskt måste det vara) renar af alla synder, men det gör det icke; ty hvad beröring har Guds Sons blod med människorna? — Kan Han förlåta alla synder? (som prester säga.) Visst icke! Människorna äro som en person, Gud är en, och jag är en. Människorna måste lefva i sämja, älska hvarandra och förlåta hvarandra. Till exempel: om jag stjälar något från dig Loke, kan Gud förlåta det, nej, det måste du

sjelf göra. Men om någon skadar sin kropp med laster och öfverdåd å sig sjelfva, eller föraktar och smädar Gud, då kan han förlåta dem; men annars icke. Måtro — jag som är Belzebug har nog klart för mig, ty jag har, (som presten säger:) af evighet varit när Gud. Men en gång satte jag mig upp emot Gud, emedan jag var öfverengel och trodde mig slå honom ur brädan och vinna riket, men jag blef grundligt nedstukad af himmelen och erhöill två slag i pannan att två "horn" uppkommo, och så fick jag en spark här bak, deraf uppkom en lång "vext". Men jag fick ändå något godt — att eftersom jag var en ond ande, sade Gud, skulle jag få allt ondt afskråde af människorna i verlden, som ondt och argsint vore och få bygga mig sjelf ett rike fullt af alla onda makter. Men alla goda, ädla och företag-samma människor ville Gud behålla, för att fröjda honom på gamla dagar. Men ädla och företagsamma skulle de vara; och detta äro icke vissa fantasten. Ty dessa äro alldeles overksamma, isynnerhet den spetälska, afskyvärda "frälsnings-armén". Dessa båda parter, lägga sig på latsida, martera sin kropp dag och natt, med snålhet, snikenhet och fariseiska böner; — nej, inga fariseer och lata kräk vill Gud ha, utan ädla människor med friska viljor. — Men — tänk dig Loke, huru många, som tillhöra mig och dig?"

Loke hade med nöje afhört Belzebubs långa tal, och svarade nu i skämtsam ton:

"Du Belzebug hafver ingen "karaktär". Den ena stunden säger du att du icke vinner en enda själ till ditt rike, och den andra stunden, att du vinner så många som finnes, efter hvad du talade om logioner synder!"

"Ja", sade Belzebug, "kanske jag misstager mig; men många tänker jag att "anektera". Många har jag anekterat. Bland dem voro många från Sverige, som äro mycket kända till namnet.

"Du Belzebub är således tjufaktig som anekterar?"

"Ja", svarade Belzebub, "detta ligger i min natur."

"Det var fult", sade Loke. "Men du Belzebub längtar nog mycket efter världens sista dag?"

"Ja, nog gör jag så", sade Belzebub, "men jag rädes ock för världens sista dag, ty Gud har sagt jag skall brinna med det onda; och "det som är skrifvet, det är skrifvet", sa Pilatus."

Ha, ha, ha, skrattade Loke och sade; "men tänk om ditt helvete brinner upp, och du med!"

"Nej", sade Belzebub, "den gubben går inte, ty både jag och mitt helvete är "Brandförsäkradt" (i Skandia) och jag är t. o. m. "Lifförsäkradt".

Loke frågade: "hvad säkerhet har du om ditt rike brinner upp?"

"Penningar, förstås."

"Du är en åsna", sade Loke; — "tror du att för penningar och at intet, åter kunna bygga dig ett helvete, då du, och ditt gamla blir uppbrunnit? Ditt nö!"

Belzebub ref sig nu bak örat, och sade: "Du Loke är klokare än jag, men — men, det står att läsa på ett ställe: "en ny himmel och en ny jord, väntom vi efter hans löfte der rättfärdighet uti bor." Men något måste jag sjelf göra, ty der står ju icke skrifvet att vi kunna vänta ett nytt helvete? Ja, käre, käre Loke; hur kan jag vända mig för att åter få lif, för att bygga mig ett nytt rike om det gäller, för att insamla den äkta, delikata grödan? J, säg, o, säg?"

"Hvad skall jag säga?" sade Loke. "Jag kan ej annat säga: än du Belzebub är ett väsen, hvar till hälften felas."

"Felas, felas;" sade Belzebub, "tror du kanske icke jag har ett rike?"

"Möjligtvis ett hönsrike;" sade Loke, "och du är så tokig med ditt, så du kan reta mitt!"

"Jaså, du Loke tänker att drifva med mig?"

”Jo, jo, ditåt lutar det.“

”Lutar det? Nej stopp! Vi ska straxt fara dit. För att öfvertyga dig derom, så går jag nu för att taga mig toilett och sedan fara vi till helvetet. Kom min Bokil och gör i ordning åt mig, så kan Loke dröja kvar här en stund.“

Medan Bokil gick förbi Loke, sade han: »du Loke tänker att bli herre på täppan här öfver mig, men jag lofvar, du har snart ätit din sista ost.“

Loke var nu ensam, allt föreföll honom besynnerligt. Ack! sade han för sig sjelf: ”Men se derute en sådan vacker skog utom fönsterna. O, så gudomligt skönt! Aj, aj, jerngaller för fönsterna; hu då! Och dessa röda blodbestänkta väggar, ända upp i taket. Här måste ha varit spöstuga. Der ligger en bok på ett skrifbord, den måste jag se uti. Ha, Grekiska; skrifva de Grekiska här — det var ju fint. Jaså, hm, handlar boken om ”förteckning öfver Sveriges prester“; aha, men jag känner häri icke en enda, men boken är också från år 1750.“ Loke tog nu en promenad öfver golfvet, och stannade slutligen och uppstämde följande sång, som utgick ur Lokes känslors djupa svall:

(*Lokes helvetesfärd.*)

”Här inom dessa blodröda murar,

Är jag en fånge olycklig nog.

Nog starkt anstränger jag hjerna och njurar;

Men vet, ej riktigt, huru fan mig tog.

Nu sägs, att jag skall till helvetet fara.

Bär det mantro — öfver fjällar och våg?

Huru som helst, vill jag tårarna spara,

Om jag så hela, hela, afgrunden såg...

Om jag än kommer bort till verdens ända,

Mod uti bröstet jag hafva skall.

Modet kan sorgerna alla förvända;

Och dertill, så sjunger jag min glada trall!

Belzebub med sina brinnande lågor
 Fruktar jag icke. O, nej, nej, nej!
 Loke vet dogmen. *) Har inga räddhågor.
 Belzebub, är ju en — singdudelandej!

Jag är så glad som en brud uti dansen.
 Tjo! Hela världen, löper omkring.
 Tjo! Får jag tag i Belzebub och svansen,
 Kastas de i lågorna, som ingenting...

Då Loke slutat sin enkla, men lifliga sång, kom in till honom en gammal ful käring, som var i synen som en markatta och svart som spader Ess, och sade:

“Jag heter Djevi, om jag får presentera mig sjelf? Ack, hvad ni ser rar ut min käre junker! Ack, om jag såg hälften så trefflig ut som ni, och hade ett sådant stiligt skägg! O, hvad ni är siratlig! Ni är i mitt behag, ty som ni är sådan ville jag vara. Men se — ni har inte sådana bröst som jag har! Se sjelf här — — — men ni har byxor och skor liksom jag!”

Loke kände sig förnärad och sade: “dra åt helv—e, gamla trollkäring!”

“Ja, till helvete — ja visst! Jag glömmer mitt ärende. Men hvad ni ser trefflig ut; sådan trefflig dje—l har jag aldrig sett förr! Det var sant — jag glömde att säga eder, på min herre Belzebubs vägnar, att komma till matsalen för att spisa, innan ni och min herre ska resa till helvetet. Jag ville bra gerna följa med, för eder skull; ty det gläder mig att se dig.”

“Det gör detsamma;” sade Loke: “men är det biffstek, som serveras i matsalen?”

“Ja, det är biffstek och fläsksuppa som serveras.”

“Och Djevi är kammarjungfru och hushållerska?”

“Ja, så är jag.”

“Nå väl”, sade Loke, “då gå vi.” (Godnatt!)

*) Loke trodde ej på helvetet och dess omenskliga tortyr.

III.

Artist Loke fortsätter sin häftiga disputering och kommer slutligen i handgemäng och vinner seger öfver Belzebub.

Djevi talade mycket förtroligt med Loke och höll på att förälska sig i honom i korridoren. Hon följde Loke genom flere labyrintgångar i Belzebubs stora slott, och stannade slutligen vid en salsdörr, den Djevi öppnade. Då hon och Loke inkommo, sade hon: "var så god och dröj här till mina herrar Belzebub och Bokil komma."

Dermed försvann Djevi; och Loke tyckte icke om hennes närgångna visit, hvarför han bad henne dra så långt "som dit der pepparn växte."

Loke blef förvånad, att inkomma i en så stor fin sal. Men det mäst fasaväckande derinne, var de många vidriga figurer, som voro utmålade på väggar och i tak. Det var figurer af alla fula och mystiska skepnader. Ja, Loke trodde sig se vålnader, som sväfvade om honom. Loke gjorde hotande tecken mot dem och slog med knutna händer, och dundrade som hade han dille. Slutligen insåg Loke att det var blott en synvilla som verkade på hans ögon, af målningarna som skiftade i rött och svart. Loke var nu belåten och sade: "här synes mig godt att vara. Hade jag bara yttersta domen här att måla i stället för i kyrkan, så skulle snart huset bli fritt från spöken sådana brödätare som Belzebub, ty han är blott en matsmältnings-maskin, ett köttsligt, dödligt väsen i bunden preststil. Men min pen-

sel tycker han icke om, men jag vill också visa honom hvilken han har att göra med. Jag heter Loke, och mitt slägte med samma namn har kämpat mot Belzeoub förr i tiden; men nu är det min tur att ta ett grabbatag, så att han aktar sig för Artister. Hvad nu? Lucka i väggen! Se der kommer Djevi åkande in med matbordet! Ack så bekvämt det här går till väga, med hjul under bordbenen! Se der är biffstek, den måste jag smaka. Loke narra de icke på biffstek. Denne luktar icke så illa, och är ju mör och god." — Nu hördes röster utanför. Dörren öppnades af Bokil, och in trädde Belzebub och Bokil efter. Belzebub hade nu tagit sin toilett, och var klädd i full mondering med horn, hästfot och rumpa, samt för öfrigt klädd i brungrått, ludet skinn. Bokil var äfven något uppsnyggad, men var dock underlägsen mot Belzebub, ty "mästaren är ju mer än lärjungen." Belzebub tog nu till ordet och sade:

"Mina herrar! du Loke ser så morsk ut, och det tycker jag om, ty åsnor ha vi nog af. Sitt nu ner mina ärade, och äten och dricken af det som fins, ty sedan resa vi till helvete! När vi komma dit, Loke, så kan du se att jag har ett rike, ett rike som har sin rot af samvete och lagar, och som hvarje lättrogn alltid baxna för, helst då det upprepas af tillgjorda dårar. Jag är också en prest, och detta är mitt harem och mitt pastoratboställe om sommaren, och i denna sal, som fordom har varit mitt kontor, predikar jag för de mina; men nu har mitt rike lidit nederlag, af de sednare fredsårens bildningsgivande tidevarf då folket blifvit mera bildade, så nu änvänder jag mitt kontor till matsal, emedan någon skrifvelse sällan kommer nu på fråga. Vi talade om presterna, och vet ni hvad? jo, jag läste i Mars månad, 1884 i "Dagens Nyheter" "att bland alla studenter i Upsala, ville ingen blifva prest, utan affärsmän, hvarför Akademien beklagade sig att det blef ondt efter prester om någon tid." Se der den nya tiden. Lefve friheten! Och lefve det förnuftiga, och

alla reformer som förer till det rätt är! Jaså, jag felsade mig nu igen. Mina herrar! jag ber om ursäkt, ty jag råar ej för att jag talar mot mig sjelf; jag ger gerna skäl för det som är rätt, då jag förstår mig sjelf hafva orätt, — jaså, nu sa jag fel igen. Näja, men nu ska ni hålla till goda att äta. Och nu vill jag ta mig en monolog." Belzebug fattade nu bränvinsflaskan och slog upp stora supar.

"Skål mina gubbar!" sade Belzebug och höjde sitt glas. "Skål; och lefve lifvets glada dagar! Lefve alla bränvinskungar! Och Gud gifve att ingen må lägga dynamit i bränvinspannorna eller slå ut bränvinet i kloaker, ty då får jag och alla bachi bröder en vådlig sorg! Hvad nu? Kan du Loke ej behaga skåla med mig och Bokil? Men äta kan du. Hör du Loke, jag vill säga dig en god sak, och denne är: om man dricker af denna drycken och äter af denna maten, så lefver man tills man dör, och en dag längre. Drink nu! Eller vill du jag skall öppna halsen på dig?"

"Håll, håll! Polis!! Nog vill jag skåla! Hej, å hoppsan — skål — (glaset gick sönder)!"

"Se du Loke, smörja hjälper. Men här har du ett nytt glas, och låt nu höra hvad du säger?"

"Skål, Belzebug! och skål, sa skomakaren, då han drack ur blötbljan."

"Rätt min gosse! Ät och drick nu så du känner det Loke!"

"Ja nog vill jag lägga in för fosterlandet, och det ser du nog?"

"Ja", sade Belzebug, "jag ser du ätit många köttbitar. Om du visste hvad detta är för kött, då åt du nog inte så mycket, som du gör?"

"Det gör detsamma, men kanske du Belzebug förtryter jag äter? Om så är må du sjelf ha ditt kött." (Det vattnades i munnen på Loke.)

"Nej", sade Belzebug, "ät du ty jag har kött öfver. Men nu ska vi taga oss några supar så vi kunna komma fort till helvetet, i annat fall blir vä-

gen mödosam. Vurmig måste man vara för att kunna hitta dit, ty en klok människa hittar icke den vägen. Men ju mera man super och eländigare man blir, ju förr hittar man dit. Den som kunde supa att han stöp i en vattenpöl, och dyen gick honom till hakan, den är nära helvetets port. Derfor måste vi supa. Skål mina herrar! Om inte I viljen supa så super jag sjelf, förstår ni?" — Belzebug var nu lifvad och frågade: "hör du Loke! Jag tycker mycket bra om dig; nu vet du det? Men vill du höra på en liten sång, som jag på rak arm vill deklamera?" "Mycket gerna", sade Loke. Belzebug reste sig nu ifrån bordet och uppstämde:

"Mitt nöje är, att själar få på lifvets stig.
Andarna jag har, förer dem med fart till mig!
Stort är riket mitt, makalöst, det svär jag på.
Andarna och jag, dansa lätt och stå på få!
Ej någon kan, kullstörta mig och mina små, —
Om icke presten, "stryker bort mitt namn" — ja då,
Då dör jag bort. Mitt lif blir tort!
Bom! Bom!"

"Tillåt mig sjunga en liten sång i samma ton?"
"Nå, huru låter den Loke?"
"Jo, så här:

"Jag gläder mig, att ingen tror uppriktigt snart
På dig, du mammon. Ha, ha, ha, det är ju klart.
Att folket tager friheten, det går med fart.
Snart kommer tiden fram i ljus, från dogmisk art.
Ja, lefve friheten i Nord, i hvarje bröst!
Du Belzebug, kan nog dö bort, i lifvets höst...
Du skall dö bort. Ditt lif blir kort!
Bom! Bom!"

Bokil hade gått intill Loke, och skådat honom ned i halsen, under tiden Loke sjöng; och då han slutat sjunga, sade Bokil: "delen knose! Jag tror

Loke är krister! Sådant tål jag icke höra", och dermed sprang Bokil ut och skakades, som ett asplöf.

Loke frågade: "hvad är åt Bokil?"

"Ah", sade Belzebub: "han är stundom lite hvimmelkantig."

"Nå, men du Belzebub kan väl bota honom?"

"Tror du jag är någon doktor?"

"Nå, men hvad kan du göra då? Supa vet jag du kan, men hvad kan du mera?"

"Jo, du Loke: jag kan skrämma foglar, och jag kan draga suckar ur käringbröst. Jag kan göra armod och nöd. Jag kan tillställa krig och syndafloed. I krig är jag högsta generalen. Jag är sista man på slagfältet och bergar de slagne som mig tillhör. Jag är rådgifvare för kejsare och konungar, och ingjuter i deras hjertan mordiska begär för att slagta det lagbundna folket. Jag är de högmodiges rådgifvare. Jag stiftar all oenighet. Jag gör visa män till dårar. Jag hafver min makt i vädret, och förpestar atmosfären, på det folket må inandas de kemiska ångor och blifva mig lika till det ondt är. (och hvarje menniska är ond och svag af naturen.) Jag kan ej i en hast specificera allt hvad jag är — men kom inte och säg att jag är överksam!"

"Ja", sade Loke: "du Belzebub är en eländig stackare."

"Det vet jag af", sade Belzebub, — "men det är en god sak att vara mångsidig, och en god sak är att uträtta det som ingen kan efterapa."

"Du Belzebub borde ha patent på din sak, eller ock hedersmedalj af högsta rang!"

"Ah Loke — jag klarerar nog ändå. Patent vore nog bra, men stjernor och ordnar ger jag f-n, ty det är bara lyx och strunt för folkets ögon, men såvida man gjort nytta för ordnar, då är det mera än guld. — Men hör du Loke! kan du gissa hvilken som målat dessa präktiga dekorationer här i salen på väggar och i tak?"

"Nej."

"Vill du jag skall säga dig det?"

"Ja säg mig det!" sade Loke.

Belzebub rätade morskt på sig och sade: "nä, väl. Din farfader hette Loke, såsom du. Han var Artist såsom du, och jag tog honom på samma sätt som jag tagit dig, och tvang honom att måla i mitt harem hos mig. Förstår du Loke?"

Loke stod nu stum som han varit slagen af åskan, och var röd i ansigtet som en pion; Loke blef slutligen ursinnig, och sade i vredgad ton:

"Barbar! Jag vet att min farfar var Artist, och jag vet, att då han var 51 år gammal försvann

han spårlöst, att ingen vet var han tagit vägen. Jaså, du Belzebub har således tagit honom lifs lefvande! Kanske du tänker nu, att på samma sätt behålla mig? Men du — detta lyckas ej, ty detta blifva vi två om, och det må gälla lif eller död! Hut! Eländige tyrann!“ (sade Loke och stötte Belzebub ifrån sig.)

Belzebub slokade svans, och sade: “tanker du Loke, att göra mig illa? Lugna dig, dina hotelser tjena till intet. Du är i mitt våld!”

“Eländige, i ditt våld!” sade Loke, under det han fattade tag i Belzebubs bröst, och höjde högra handen upp för att ge dödsknäppen. “Hör du, gamle sate: nu är du i mitt våld. Och nu kan du få känna huru det smakar!”

Loke brottades nu häftigt med Belzebub och rådde på och fick honom under sig, och satte sig stretande öfver herskarens bröst, med handen på hans strupe.

“Du världens demon“, sade Loke; “du måste nu dö, för min farfars skull. Jag släpper dig icke huru du än välsignar mig. Du Belzebub, du hemska demon! Du måste dö bort, ty du har varit menniskors plågoande, allt sedan paradiset's dagar, och är skulden till allt hvad elände och lidande heter i verlden. O, du listige tyrann; du som har din lust af att plåga ett fromt folk. Må gerna dina grundvalar under helvetet ramla. Om du kan, så låt mig straxt sjunka ned eller upp i dina brinnande lågor, och då skall jag prisa din makt! Men du är för mig och folkets tillgifna bildning svag, som en padda. — Men säg mig nu uppriktigt: har du tagit min farfar, och har han målat dessa fula figurer här i salen?”

Belzebub kunde knappast tala, emedan Loke satt på hans mage och handen på strupen; men Belzebub framstammade: “ja,a,a,a, ja,ag har t,a,a,g,i,it ho,o,onon. Me,e,en slä,ä,äpp mi,ig? Lå,å,å,åt mi,ig få,å ta,a,ala?”

Loke tog nu sin hand från Belzebubs hals, och Belzebug sade:

“Tror du, att jag tagit dig hit för att tukta mig? Men du, detta lyckas ej, ty jag kan ropa mina andar till hjälp, och mina andar äro så många legioner att de kunna förmörka solen; och om mina andar komma alla på en gång till jorden skulle den sjunka och bli till mos som välling.”

Loke sade: “tig med ditt slammer! Bekänner du, att du är Belzebug?”

“Ja, visst är jag Belzebug. Hvem skulle jag annars vara?”

“Hvarför visar du dig icke hafva magten, som en Belzebug bör hafva?”

“Derför, Loke: att jag tagit dig medan du lefde, så hafver jag ingen makt med dig; och emedan du är kristen. Du Loke, mins nog, att Bokil blef rädd för dig, emedan han förstod du var kristen. — Men käre, käre Loke, skona mitt lif?”

“Skona ditt usla lif”, sade Loke: “nej! “Du skall dö bort, ditt lif blir kort.” Men voro du en naturlig människa — skulle du få lefva; men eftersom du är ett vidunder och en onaturlig individ måste du dö, ty du är en styggelse.”

Belzebug bad om nåd, och vrålade förfärligt; men Loke hämnades för såväl sin egen, som för sin farfaderns skull.

Loke sade till Belzebug: “oskyldig är jag för din död, ty du är världens mördare och det är för din skull alla människor måste dö, huru rika och ansedda personer de än må vara.”

Då Loke uttalat dessa sista ord, öfver Belzebubs hädanfärd, tog Loke upp en liten flaska som innehöll en skarp, giftig syra, och denna stjelpte han i halsen på den kraftlöse Belzebug, att han dog om några ögonblick...

Loke stod nu och betraktade Belzebug, och i detsamma inkom Bokil och frågade: “hvar är min herre?”

“Skall jag taga vara på din herre?” sade Loke,
 “men din herre mår godt — se der!”

Bokil tog till att skrika och stampade, då han
 såg sin herre:

“O, Min herre! Belzebub!!! Belzebub — hvad
 har hänt?”

“Allt väl!” sade Loke, och fattade tag i den
 lille kontrollör Bokils hand och svängde om att
 Bokil föll.

Bokil vrålade som en ilsken tjur, och Loke gaf
 Bokil sin död på samma sätt som med Belzebub.

“Loke sade sig nu hafva besekrat helvetets här,
 samt bidragit till en blidare framtid för kommande
 folkslägten, som med ett renare förnuft än fornti-
 dens folk, kan inse hvad rätt eller orätt är.”

Nu är jag fri ifrån Belzebubs snara,

Ty busen, Belzebub död nu är.

Derför jag sjunger och vill gläder vara, —

Må vara — att Belzebub spökar snart här . . .

Men, Loke dock räds ej, fast verket han drifvet,

Och Hansén dess mindre, som detta har skrifvet,

Och fogat tillhopa

En dikt, som utsprides snart nog i Europa,

Och vill Belzebub platt ur dogmerna sopa.

Nu följdén blir den,

Finner läsaren,

Att numera för den onde

Fruktar ingen, hvarken prest eller bonde;

Ty öfver allting råder Herran,

Nära och fjerran.

Rimsmideri i strid.

”Det fordras mera kraft och strid,
Och mera sans och frid.
Det fordras sanna ord härvid:
För en mer, utbildad tid —.“

”Djeflarnes dunder, skall ramla
Och skramla, spy eld — om de kan!
Ej djefvul i tiden kan famla,
Om folket blott lärdomen hann.
Då bildningens fackla lyst klar,
Om ”Loke“ skall Belzebub mörda!
Ej menskor skall tillbe enhvar;
Dock, dogmernas häfder — er börda.

O, menska! Sök bildningens ljus; —
Dig jorden en himmel skall vara...
Ej med munkarnes, dårskaper lys,
Försök, att din hitkomst, förklara:
Till hvad nytta, skall du uppå jorden få gå, —
Blott läsa och sörja, din framtid?
Nej, menska, var glad, så skall du förstå:
Att Gud, gat dig lynnet i förtid.

O menska, vak upp, ty tiden är när;
Och sof ej, vid djeflarnes barm!
(Ty menskor i dikten, blott djeflarna är).
Vaka, tänk sjelf — du är ej så arm:
Som presterna göra dig till... .

Förlåt . . . att jag "rimsméd", nu slipat mitt svärd,
 Och drar uti striden den heta?
 Af känslornas lågor, jag dock blifvit tänd,
 Och nu, ha ni detta fått veta.
 Men — faller dig detta för galet:
 Kritiker? Min menlösa sång?
 Då sticker jag näbbet ur skalet,
 Och taddlar dig ännu en gång."

"När som jag var en ståtlig sprätt,
 Jag fick en vän så rar,
 Hon var på foten fri och lätt,
 Hon jemt min dyra "Signe" var.

Ack förr! Hon var så blid och nått,
 Men nu — ses minen sur.
 Än syns på hennes toilett:
 Att hon är än, mig — dyr."

"Der sutto två älskande uti en lund,
 Med mund, mot mund.
 Han talte om "kärlek", som aldrig tog slut.
 Hon talte om "trohet", som aldrig dör ut.

(Om några år derefter.)

Sutto en gubbe och en gumma, och voro så stygga,
 Med rygga, mot rygga.
 Han talte om "pengar och snus", som alltid tar slut.
 Hon talte om "kärlek" som alltid dör ut . . ."

"Förlåt . . . mina vänner, jag lindat mig in,
 I prestlivets trasiga matta?
 Ni mina vänner, få pryglä mitt skinn, —
 Men, jag må åt dårskapen skratta:

(Läsarepresten)

Tidens timma, den är slagen,
 Om ni ej omvänden er.
 Ni skall bli af satan tagen;
 Om ni ej, i biblen ser!
 Talar han med hemska ropen,
 Öfver allt hvad dödligt är.
 Är han salig sjelf den glopen;
 Som sin "hin" i tanken bär?

Satan känner han så noga,
 Som han ständigt voro här.
 Har han skydd, uti hans loga —
 Eller bror till honom är?
 Verldens pina nu som vunnits,
 Och ni ären afgrunds barn. —
 (Ingen läsarpr—t har funnits:
 Som ej varit full af f—n).

Skapa vill han blott bekymmer,
 Som man förr ej visste af.
 Läsa så att svetten rinner —
 Eljest boms, i dödens haf!
 Så han talar hela dagen.
 (Han kom visst från sta'n i går, —
 Kanske han fått ondt — i magen,
 För att han ej besken får?)

Man skall längta efter döden.
 Gråta, skall man blott var dag!
 Bedja käckt om understöden
 Att få sur, båd min och drag...
 Skall man längta efter grafven?
 Der som är så tort och knalt,
 Ingen läskdryck få till magen,
 Ligga blott så trängt och halt?

Det du tycker oss skall smaka,

Efter lifvets sälla dar?

Ingen klappa få sin maka.

Ingen puss — till återsvar . . .

Det är allt, hvad man får vinna

Ifrån jordens sälla ban.

Kallas det för lycka, döden finna?

Nej! Du får veta hut, din f—n.

Ack! Du gamle, excellenser:

Visst du blifvit en demon?

Du klef öfver dina gränser,

Derför ramlar ock din tron.

Dig, vi hört, kring torg och backar,

Plocka fram ett tråkigt gräl;

Nå väl, spring! Att svetten lackar,

Och tag fast din syndasjäl.“

1001851096

Artist Lokes äfventyr

är en bok efter nutidens frisinnade tid, och kan läsas af hvilken person som helst med nöje; äfven de andeligen döde kan vid genomläsandet blifva frimodiga, ty deras helvetes furste är ju besegrad... Nej, pytt — Belzebub har spökat på nytt! Och därför utgifver M. Hansén andra delen af »Artist Lokes äfventyr» den 1 Juli 1884. Andra delen blifver mycket hemsk och fasansfull, men moralisk och tillika ett vapen mot läseri — fromleri och tillgjorda inbillningar. För att få sammanhang af innehållet af andra delen, torde första delen först läsas. Priset för andra delen blifver 25 öre.

♦ »Artist Lokes äfventyr» och den af allmänheten mycket berömda sedlighetsboken »Den hemliga Ligan» (pris 30 öre) äro utgifna på M. Hanséns förlag. I parti af exemplar lemnas hög rabatt. De som önska återförsälja af M. Hanséns böcker, torde sig tillkännagifva med bref under adress:

M. Hanséns Bokförlag, Stockholm.

Bref och requisitioner expedieras med omgående, om porto följer.

Stockholm i April 1884.

M. Hansén.